

אֲנָכִי יוֹהֵה לְהַזִּק וְגַע הַשְׁמַדָּה אֲלֵיכֶם
אֲבָאוֹת שָׁמָוֹן: וְאֶשְׁמַר בְּפִיכְנָבָר וְבִצְלָמָיו יְרִיכְתִּינָה לְבִנְעָשָׂם
לִיְסֹד אֹזֶן וְלִאמְדֹר לְצִוְין עַמְּנַיְתָה:
הַתְּעוּרָרִי
הַתְּעֻדָּרִי קָרְבָּן יְרוּשָׁלָם אֲשֶׁר שָׂתָה מִזְרָח יוֹהָה אֶת־פָּסָם
אֶת־לְבָעֵת בָּזֶס הַתְּעִרְלָה שְׁתִיתָם מִצְיָה:

ב' פ' עיר עיר לבש עיר צוון לבש ובגד
תפארתך ירושלים עיר מקדש כי לא יוסר יבאך עוד עלך
וטמא: התנערני מעדך קומי שבי ירושלים הדעתך כבודך
צוארכ שביה בת ציון: בידך אמר יהוה חנוך
ג' מגורתם ולא בכיסך תגאלות: כי לה אמר אדרת
יהוה מצרים יודע עמי בראשנה לגור שם ואשר באפס
עתקן: ועתה בוחל ביה נאם יהוה בילך עמי חנוך משלו
ויהיליל נאם יהוה ותמיד בילדיהם. שמי מנאץ: لكن
ידע עמי שבוי לכו ביום גההו כי אם יהוא המדבר
מה-נא על החרטים רגלי מבשר משמע
ה' הנמי: שלום מבשר טוב משמע ושעה אמר לzion מל אליה:
קול צפן נשאו קול יהוזו ירננו כי עין בעין יראו בשוב יהוה
צוון: פצעין רגנן יהוזו זרכות ירושלים בידכם יהוזו עמו גאל
ירושלם: תשח יהוזו אדרוזו קדרו לעמינו בילדיהם וראז
כל אפסי ארץ את ישועת אלניה: סדרו פורז
עאו משפט טבא אל-תגעו צאו מותבה הברן נשאי כל יהוה:
כ' פ' לא בחפוץן תעוזו ובמנסה לא תליכן פיחלך לפיכך
יהוה ומאמפכם אל-יהו ישראל: פ' אי נ' ז'

וכל-גנין לפמי יהוה ורב שלום בנויר: בצדקה תפוני רחמי
מעשך בירלא תיראי ומופתתך כי לא-תתקרכ אלון: הנה גוד
יגור אופס מאותי מיגר ארך עלייך פול: וזה נבי' ברаратי
חרוש נאות באש פחים וכמויזיא כל' למעשהך ואכבי ברаратי
מושחת ללבלו: כל-כלו וער עלייך לא' יצלה וכל' לשון
הקיים אהןך למשפט הרשיעיות את נחלת עבדך יהודה וישראל
מאתני נאמ-זיהו: הוי פל-עימא לבו לפים
ואשר אין-לו כספר לך שברו ואכלו ולכו שברו בלוא-כספי
ובלא מוחר יין וחלב: למה תשקלו-כל' בלוא-לחם
ויגיעכם בלוא-לשבעה שמעו שמעו אליו ואכלו-טוב ותתענג
בריש נפחים: הטעו אנכם ולכו אליו שמעו ותהי נפשכם
ואחרתיה לכם ברית עולם חסרי דוד הנאמנים: הנה עד
לא-פאים נתנוינו נגיד ומזה לא-פאים: הנה גוי לא-תידע תקרא
וגו לא-ידיעך איך רצוי למשען יהוה אלהיך ולקרוש
ישראל כי פאו': אונרנו בונו ערד ומורה לרבות, לזרות ולממשא לאם

ו/ פג' יישראלי פאראן: ואנכי הנגני עבד נמך לרבים, לעבו ר למשא, לעם
המחל להכות שratio על אדמת נחלתו בתקות כאולה וחימות חדשים ורעננים.
עתה טיפול המעשֵי בכ"כ מרווחה בההעתקה והחדרה ממצב המתגלה הפ בגנטור
וחחמים האתמיים של אומנתנו, עד שמנוע הוא בבח תיסיטו את העברות הרוחניות
אפלו אותה הטופורה לשלפעת חיוי ותונענו, ואין צורך לומר אומהה הראיה לו
הההפהארתו והשלמה צביוונה העולה במועלות אין קץ, ואני הנגני עמד בתוכך, ובורוך
שם אשר עשה לי את הנפש הזאת, שרווד ונשמה היה ומודגשת את כל התנועות
החוויות והשווים המשנים עם כל ציריהם וחליליהם בקדבתא אבל גם עם כל חוקך עז
קיימות ואמונה ייעט, והדברים תלם פגשנום כי גישחה מוחשית, ואני מוכחה לטפל
בתוכם בפועל ובמעשה, ולסבול את כל המשברים של הזרמים השוניים ושיא דיכים.
להקשב אל החקל גלוי והנטה רבם. אדמה שנשמה עליונה של כבוד אהובינו
ווכול לרוגרש גם מרוחק את עמל נפשי ויזון אותו לכך זכות מורה על אשר
כך עכבותי אה דברי, וגם על אשר גם בעת הנגי מוכחה להמתפקך רק בקייזר

ערוץ מאיר - הערך שלי ליהדות

מפני את העם לברך צדק. אמר רבי יהוזה ברבי שלום, ש'יהו מפני
ומלמדין אליהם זכות לפניו הקדוש ברוך הוא. מי אמתה למד. מגדעון
בן יואש, שבכניו היה ישראאל בצרה, ובנה הקדוש ברוך הוא מכקל
אדם שלמדו עליהם זכות ולא היה מזא, שהיה פדור כל פגנאות
ובפצעים. בין שמנציא זכות בגדיון, שלמדו עליהם זכות זכות, מיד נגלה
עליו הפלאה, ש'אמר, ניבא אלו מלך ה', ויאמר לו, לך בלחח זה
(שופטים יד), בכל זכות שליפתך על בני, עני, ושות' אמרת-עם משפטך
צדקה, ש'יהו מלמדין זכות על פדור.

אֶדְקָה, שִׁיחַהוּ מִלְאָדִין זָכֹות עַל נְדֹרָה.

אין זה קפּסָקְן! במונטיא שבסיד הכתוב מדבר מפרק זה

ט' סענין "במופלא שבס"ד הכתוב מרבר מפרק זה
וילקון ערך במאמרם של דוד ורבורג וישראל גוטמן

5

דברת קץ המגילה ואור הישועה הזרואה) לא יוביל לךן שום דבר לאמתה של מורה אמת. כי כל זמן מאייר בתקבצתיו, ועצה ד' אשר יצץ לחתול אור גלאה מעלה במטמוני מוסתרים, כמו שאנו רואים בעינינו ומקפת בהמון נגעים של עני נרעץ טובל חלאים רונינו (ה) – וראוי לא יויעלו כל חשבונות העולים בכל אדים שפהחכוביו הכל, נגר עזח ד' העלונה אשר דבר טוב על ישראל, לנוון אור ואלה ודרה תריס לשאר עם, העטידים להזות בלם שבי פשע. וכל חילשת נפש, מהדינות, רפיזונות ומונת לבב, כליל יחלף. ורוח מעדיה, ממלא זה, שע ועג' ד', בוגר לכב ורחב דעה והגין עז, יקח את מקומו בכל נילכבות הנשמות אל ד' בטר תקדש, להזימות פדורות, בתכשיטה העמים, לא רק אלה נמברך אבא (רבו) של צדקה וגשות מזכורות לעבורת באלה וירושעת אמת, והחולכות מחייב אל מיל בגבורות שע ימן עליון.